

SKETCH! – Portie Gemengd

Lachen tegen wil en dank

Met *SKETCH!* maken de acteurs Steven Beersmans, Julie Delrue en Liesa Naert een gedeelde (kinder)droom waar. In de voorstelling mogen ze zich laten gaan in een reeks sketches – een format dat, volgens hen, door theaterliefhebbers vaak wordt beschimpt. Het resultaat is een voorstelling die druipt van spelplezier, goesting en baldadigheid. *SKETCH!* is precies wat het beoogt.

Hoewel ik in Gent ben opgegroeid, heb ik nooit veel gehad met de ‘Vlaamse’ cultuur. Clouseau blijft een mysterie voor me, regionale accenten herken ik maar sinds kort en *Mia* hoorde ik voor het eerst toen Luc De Vos overleed. Over Vlaamse televisie en comedy weet ik even weinig. Ik ben niet grootgebracht met *Gaston en Leo*, *In de gloria* of *Willy’s en Marjetten*. Meer nog: stiekem vind ik de fragmenten die ik al gezien heb niet zo grappig. Dit alles maar om te zeggen: acteurstrio Steven Beersmans, Julie Delrue en Liesa Naert heeft geen makkelijke recensent voor zich zitten. Krijgen ze ook deze verbeterden cultuurbaar aan het lachen?

In *SKETCH!* verenigen Beersmans, Delrue en Naert zich onder de naam Portie Gemengd. Hun grote droom? Met hun drieën op het podium staan en eindelijk eens volledig los gaan in een sketchshow, een format waar, aldus Naert, “in onze sector op wordt neergekeken”. Dat ze zin hebben om in dit *not-done* genre te duiken is duidelijk. Zodra ze ons hebben ingeleid, schalt Raffaella Carrà door de *speakers*. Met een stuntelig enthousiasme dat enkel als innemend kan worden omschreven, bereiden de acteurs de scène voor. Schoenen, tafels, pruiken en krukjes vliegen in het rond, terwijl Naert en Beersmans transformeren tot een oud echtpaar dat probeert te genieten van een maaltijd in een hip restaurant. Proberen is hier het sleutelwoord. Zoals hun jonge, getatoeëerde ober (Delrue) uitlegt, hanteert het restaurant een *foodsharing*-concept, iets dat voor het koppel geen evidentie is. Met hun oprechte vragen, verwarring en opmerkingen – Wij willen geen zes *teljoren!* Gewoon één kieke en één vispannetje! – drijven ze de ober tot wanhoop, een inzinking die door het publiek op luid gelach wordt onthaald.

In feite kan zowat alles wat op scène gebeurt rekenen op een stortvloed aan gelach. Vaak fluisteren giechelende kijkers de *pointe* nog voor ze valt. Dat de voorstelling zo in de smaak valt, is deels te danken aan haar herkenbaarheid. Er schuilt een absurditeit in het *food sharen*, in de lange wachttijden bij de dermatoloog en zelfs in de oudercontacten die kinderen beoordelen volgens ontransparante maatstaven ('Zander krijgt voor wiskunde een groen vierkant', zegt *hippy*-leerkracht-Naerts tegen een verwarde Delrue/mama). Die absurditeit wordt in de tekst zo onwezenlijk goed uitgespeeld dat je niet anders kan dan jezelf in die situaties herkennen.

Meta-aanpak

Daarnaast is ook de ruimte tussen de sketches opvallend goed uitgewerkt. Portie Gemengd is zich er duidelijk van bewust dat ze niet kunnen vertrouwen op het gemak van montage of zappen, zoals op televisie. Waar een verfilmde sketchshow vaak radicaal breekt tussen de scènes kiest *SKETCH!* voor een meta-aanpak: eerder dan losse vignettes aan elkaar te rijgen, ontstaat er een overkoepelende voorstelling die telkens opnieuw ruimte maakt voor die kleinere scènes. Slim geplaatste, terugkerende elementen versterken dat gevoel nog: grapjes, situaties en verwijzingen keren subtiel terug, waardoor er gaandeweg een eigen logica en ritme ontstaat.

"*SKETCH!* weet precies wat het wil zijn en is dat ook: een uitbundige sketchshow die het genre en zijn typische tropen omarmt."

Anderzijds is het succes van het stuk ontegensprekelijk te danken aan de overgave waarmee Portie Gemengd speelt. In de veelheid aan rollen die ze vertolken, zijn ze aanstekelijk, overtuigend en volledig toegewijd. Het is de gretigheid van de cast, het zichtbare spelplezier, dat ervoor zorgt dat je als toeschouwer geen moment afhaakt.

SKETCH! weet precies wat het wil zijn en is dat ook: een uitbundige sketchshow die het genre en zijn typische tropen omarmt. Van slapstick en ongemakkelijke situaties tot vunzige grapjes en bliksemsnelle verkleedpartijen. Daarnaast is de voorstelling een uitgelaten, zelfbewuste ode aan een vorm van humor die vaak wordt afgedaan als plat of smakeloos. Wat de voorstelling echt doet landen, is de oprechte bezieling van de acteurs, hun ernst en overgave aan het absurde. Het resultaat is campy en cartoonesk, kitscherig en tegelijk verrassend authentiek. Het is theater dat zich nergens voor schaamt, en precies daarom zelfs mij als zelfverklaarde buitenstaander kan overtuigen.

[Paula Rodríguez Sardiñas](#)